

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-619/18, TUIfly GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez TUIfly GmbH

(Sprawa C-764/21 P)

(2022/C 257/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: TUIfly GmbH (przedstawiciele: L. Giesberts i D. Westarp, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 19 maja 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w części odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne i w części oddalił je jako oczywiście bezzasadne oraz obciążył wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Vorarlberg (Austria) w dniu 28 stycznia 2022 r. – NK

(Sprawa C-55/22)

(2022/C 257/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Vorarlberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NK

Zaskarżony organ: Bezirkshauptmannschaft Feldkirch

Pytania prejudycjalne

Czy zasadę [ne] bis in idem, zagwarantowaną w art. 50 karty, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie nałożeniu przez właściwy organ karnoadministracyjny państwa członkowskiego grzywny na daną osobę za naruszenie przepisu ustawodawstwa o grach losowych, jeżeli postępowanie karnoadministracyjne prowadzone przeciwko tej samej osobie z powodu naruszenia innego przepisu ustawodawstwa o grach losowych (lub, ogólniej, unormowania z tej samej dziedziny prawa) i opierające się na tym samym stanie faktycznym zostało uprzednio prawomocnie umorzono po przeprowadzeniu rozprawy i postępowania dowodowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ufficio del Giudice di pace di Rimini (Włochy) w dniu 7 marca 2022 r. – BL/Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-190/22)

(2022/C 257/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Ufficio del Giudice di pace di Rimini

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BL

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 15, 20, 30 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, klauzule 2 i 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, wykonanego dyrektywą Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (¹), zasada niezawisłości i nieusuwalności sędziego europejskiego w rozumieniu wyjaśnionym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości w wyroku UX/Governo della Repubblica italiana (EU:C:2020:572), sprzeciwiają się przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. 29 dekretu ustawodawczego nr 116 z dnia 13 lipca 2017 r., zwanego dalej „dekretem ustawodawczym nr 116/2017”, który bez obiektywnych przyczyn dyskryminuje powódkę będącą sędzią pokoju pod względem warunków pracy porównywalnych sędziów zawodowych w następującej sytuacji faktycznej:
- powódka będąca sędzią pokoju nieprzerwanie od 2002 r. nie ukończyła 70 roku życia, co nastąpi w 2022 r., i na dzień 15 sierpnia 2017 r. nie wypracowała więcej niż 16 lat faktycznej służby w charakterze sędziego honorowego;
 - w związku z tym, mimo że przepis prawa krajowego (art. 29 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 116/2017) pozwalał jej na dalsze sprawowanie urzędu sędziego aż do ukończenia 70 roku życia, powódka nie może uczestniczyć w pierwszej procedurze weryfikacyjnej celem potwierdzenia wpisu w zamkniętym wykazie jako sędzią honorowy, która zostanie ogłoszona przez Consiglio superiore della magistratura (najwyższą radę sądownictwa) w roku 2022, jak wskazano w art. 29 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 116/2017;
 - jako dalsza konsekwencja, nie mogąc złożyć wniosku o dopuszczenie do udziału w przewidzianej w 2022 r. procedurze weryfikacyjnej celem potwierdzenia wpisu w zamkniętym wykazie, powódka, która na podstawie poprzednich przepisów z dniem 31 grudnia 2021 r. przestała już sprawować urząd sędziego z powodu ukończenia 68 roku, nie mogła już wznowić służby począwszy od dnia 1 stycznia 2022 r., ponieważ nowe przepisy, chociaż przewidują ciągłość służby aż do ukończenia 70 roku życia dla osób pełniących służbę w dniu 15 sierpnia 2017 r., przewidują również zakończenie służby w przypadku osób, które nie są w stanie złożyć wniosku o potwierdzenie powołania do służby (art. 29 ust. 9 dekretu ustawodawczego nr 116/2017);
 - na podstawie wyżej wymienionych przepisów prawa krajowego powódka otrzyma od rządu włoskiego jedynie odszkodowanie w wysokości od 1 500 do 2 500 EUR rocznie za każdy rok służby w stosunku do liczby rozpraw przeprowadzonych w ciągu roku, maksymalnie 50 000 EUR, zrzekając się również wszelkich praw w zakresie wynagrodzeń, uprawnień i składek dochodzonych w postępowaniu toczącym się przed TAR [Tribunale Amministrativo Regionale] Emilia Romagna (regionalnym sądem administracyjnym dla Emilii – Romanii) i gwarantowanych prawem Unii za świadczenie służby sądowej wykonywanej jako pracownik, ale bez uznania za takiego przez włoski rząd, w tym objęcie stosunku pracy składkami na zabezpieczenie społeczne i wynikającymi z tego świadczeniami;
 - TAR Emilia Romagna wydanym 9 lutego 2022 r. postanowieniem o zastosowaniu środka zabezpieczającego, w wykonaniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie UX i wbrew przepisom prawa krajowego oraz opinii najwyższej rady sądownictwa z dnia 16–17 lutego 2022 r., zarządził ponowne objęcie [przez powódkę] funkcji sędziego pokoju aż do ukończenia 70 lat;
 - Prezes Tribunale di Rimini (sądu w Rimini) zgodnie z treścią postanowienia o zastosowaniu środka zabezpieczającego TAR Emilia Romagna decyzją z dnia 1 marca 2022 r. zarządził natychmiastowe ponowne włączenie powódki do służby;
 - do tutejszego sądu odsyłającego wystąpiono z żądaniem, tytułem odszkodowania za rażące i ciągłe naruszenie przez rząd włoski prawa Unii w zakresie statusu prawnego i praw sędziów honorowych, kwoty odpowiadającej wynagrodzeniu, które powódka powinna była otrzymać w okresie od 10 do 28 lutego 2022 r., w wysokości należnej porównywalnemu sędziemu zawodowemu, którego podstawą prawną jest postanowienie TAR Emilia Romagna o zastosowaniu środka zabezpieczającego w postaci ponownego włączenia do służby, ale jest sprzeczne z przepisami prawa krajowego, co, mimo przyznania naruszenia prawa Unii, z jednej strony wyklucza jakąkolwiek możliwość ponownego włączenia do służby do czasu ukończenia 70 roku życia sędzi honorowej będącej powódką, która wbrew swojej woli została zwolniona ze służby z dniem 31 grudnia 2021 r. w oparciu o orzeczenie sądowe wydane przez Consiglio di Stato (radę stanu) w ramach postępowania w przedmiocie środka zabezpieczającego z naruszeniem wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie UX, zaś z drugiej ogranicza odszkodowanie za poniesioną przez powódkę szkodę do uprzednio określonego w przepisach prawa ryczałtu w wysokości o wiele niższej niż faktycznie poniesiona szkoda wynikająca z naruszenia praw gwarantowanych przez Unię?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 267 TFUE, klauzule 2 i 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, wykonanego dyrektywą Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., podstawowa zasada niezawisłości i nieusuwalności sędziego europejskiego sprzeciwiają się przepisowi prawa krajowego – takiemu jak art. 21 dekretu ustawodawczego nr 116/2017 – który naraża odsyłającego sędziego pokoju, pozbawionego skutecznej ochrony prawnej, ekonomicznej i w zakresie zabezpieczenia społecznego, który zamierza stosować prawo Unii zgodnie z jego wykładnią Trybunału Sprawiedliwości zawartą w wyroku UX, nie stosując przepisów krajowych utrudniających uznanie wnioskowanej ochrony, na automatyczne zakończenie służby sędziowskiej przez organy państwa włoskiego w ramach postępowania głównego, takie jak najwyższa rada sądownictwa i ministerstwo sprawiedliwości, bez zachowania kontrydiktoryjności i z pominięciem postępowania dyscyplinarnego przewidzianego przed wejściem w życie dekretu ustawodawczego nr 116/2017?
- 3) W świetle odpowiedzi twierdzącej odpowiedzi na pierwsze dwa pytania: czy stanowi naruszenie „państwa prawnego” w rozumieniu pojęcia zawartego w art. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii ^(?) sytuacja wewnętrzna państwa włoskiego, w której:
- będąca powódką sędzia pokoju i inni 4 769 sędziowie honorowi pełniący służbę w dniu 15 sierpnia 2017 r., między którymi znajduje się niniejszy sędzia odsyłający, pozbawieni są ochrony normatywnej, ekonomicznej i w zakresie zabezpieczenia społecznego w ramach warunków pracy zapewnianych porównywalnym sędziom zawodowym, a zatem nie mogą sprawować urzędu sędziego w warunkach niezawisłości i nieusuwalności;
 - rząd włoski i „pracodawca” ministerstwo sprawiedliwości, parlament narodowy, najwyższa rada sądownictwa, Suprema Corte di Cassazione (najwyższy sąd kasacyjny) i Consiglio di Stato (rada stanu) systematycznie odmawiają uznania pierwszeństwa prawa unijnego i stosowania orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w sprawie statusu prawnego i praw gwarantowanych przez prawodawstwo UE będącej powódką sędzi pokoju i 4 769 sędziom honorowym w identycznych warunkach wykonywania funkcji sędziowskich w stosunku do sędziów zawodowych;
 - 4 769 sędziów honorowych, w tym niniejszy sędzia odsyłający, ale z wyłączeniem powódki, którzy pełnili służbę w dniu 15 sierpnia 2017 r., będzie zmuszonych do zrzeczenia się wszelkich praw gwarantowanych prawem Unii, jeżeli zamierzają poddać się, z wynikiem pozytywnym, nowej procedurze weryfikacyjnej celem kontynuowania służby sędziowskiej aż do ukończenia 70 roku życia, mimo otrzymania przez wszystkich wyżej wskazanych sędziów honorowych ze strony najwyższej rady sądownictwa i ministerstwa sprawiedliwości, na podstawie przepisów obowiązujących do dnia 31 grudnia 2021 r., postanowienia potwierdzającego powołanie do służby do dnia 31 maja 2024 r., a w każdym razie do dnia automatycznego zakończenia służby ze względu na wiek, przy czym po „ustabilizowaniu” powołania nadal występują warunki naruszające niezawisłość i nieusuwalność „ustabilizowanego” sędziego honorowego;
 - pokrywane z budżetu Unii interwencje finansowe na reformę sądownictwa cywilnego i karnego we Włoszech w kierunku sprawiedliwego i szybkiego procesu, zgodnie z definicją zawartą w PNRR [Piano Nazionale di Ripresa e Resilienza (narodowym planie odbudowy i reagowania)], nie przewidują żadnych środków wspierających sędziów honorowych i są nakierowane głównie na włączenie do rynku pracy na czas określony 16 500 urzędników administracyjnych będących „pracownikami urzędu ds. procesów sądowych”, zatrudnionych na podstawie stosunku pracy podporządkowanej w ministerstwie sprawiedliwości na takich samych warunkach ekonomicznych jak w wypadku „ustabilizowanych” sędziów honorowych, ale na warunkach nieusuwalności na poziomie dyscyplinarnym przez cały okres trwania tego stosunku, które nie są uznawane w odniesieniu do sędziów honorowych nawet po „stabilizacji”?
- 4) Czy w świetle odpowiedzi twierdzącej na pierwsze trzy pytania art. 278 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 160 Regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z powodu sprzeczności z art. 2, 6 i 19 Traktatu [o Unii Europejskiej], są niezgodne z prawem w części, w której nie pozwalają Trybunałowi Sprawiedliwości, w ramach postępowań prejudycjalnych na podstawie art. 267 TFUE, na przyjęcie niezbędnych środków tymczasowych również w postaci zawieszenia krajowych aktów ustawodawczych naruszających zasadę państwa prawa i interesy finansowe Unii zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w rozporządzeniu 2020/2092?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

⁽²⁾ (Dz.U. 2020, L 433I, s. 1).